

Скарбничка

ГОДИНИ МОЛИТВИ

- СТРАННОЕ ПОРУЧЕНИЕ 2
ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
ДВЕ СНЕЖИНКИ 5
САМУИЛ 7
ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
ЮНИЙ ДОСЛІДНИК 11

Другокласник Стас після уроків пішов кататися на санчатах з гірки. Дітей було багато. Першим замерз Михайлик: «Усе, Стасику, я пішов додому».

Вечоріло. Стасик залишився сам. Востаннє він піднявся на гору й спутився вниз. У-ух! Вітер свище, снігом б'є в обличчя, аж хлопчик упав у замет. Підвівся, зробив крок, і раптом снігова круча почала просідати під ногами. Не встигнувши відреагувати, Стасик, проломивши лід, провалився в недобудовану сусідську криницю.

Хлопчик упав на дно. Льодяна вода обпекла ноги й почала повільно підійматися догори, просочуючи одяг. Стасик озирнувся навколо в напівтемряві: із стін криниці звисали льодяні нарости. Хлопчик спробував, учепившись за лід, залізти на приступок, але хіба можна втриматися за бурюльки?

Коли Стасик був маленьким, йому снилися страшні сні. Він просинався посеред ночі й плакав. Ось тоді й навчила його бабуся молитися.

Упавши в криницю, Стасик почав кликати на допомогу. Потім

він молився: «Отче наш, що єси на Небесах!..» Так тривало протягом кількох годин.

Раптом Стасик почув голос свого старшого брата Павла: «Ста-асику!» Тієї ж миті постать над криницею зникла, а світло згасло. «Паш-ко...» – прохрипів Стасик. Павло прим'яв сніг, ліг до краю криниці й перехилився. Стасик підняв рученята. Павло підхопив братика й побіг додому, задихаючись від думки, що малюк може померти.

Хлопчик дуже замерз. Приїхала карета швидкої допомоги. «Негайно до лікарні!» – вигукнув лікар. Однак у лікарні Стасика протримали лише день, бо його стан здоров'я був задовільним. Як пояснити таке диво? Лікарі не знають. А в селі кажуть: «Бог урятував...»

Срібною драбинкою
З білою торбинкою
Лізе тітонька Зима
В небесах шукати дна...

Та собі ж наперекір, –
Назбирала в хмарах зір.
Стала торба, як мішок:
Трісь! – Посипався сніжок!

Марія Пишук

БЕЗ ВІРНОГО ДРУГА ВЕЛИКА ТУГА

2

НОВОРІЧНЕ ДИВО

8

МОЛИТЕСЬ ДРУГ ЗА ДРУГА

11

Тетяна
Новацька

БЕЗ ВІРНОГО ДРУГА ВЕЛИКА ТУГА

Катруся була не дуже чемною дівчинкою. Часто вередувала й не слухалася батьків. А ще не хотіла товаришувати зі своїми однокласниками. Мама жартома називала доньку «малою егоїсткою». Хто такі егоїсти, Катя й гадки не мала. Вона уявляла, що це великі герої. На жаль, батьки не зважали на поведінку доньки. Казали, що Катруся ще маленька – лише перший клас закінчує. А от бабуся картала внучку:

– Катрусю, чому ти не хочеш товаришувати із сусідськими Галинкою й Дмитриком? Не можна проганяти їх з нашого подвір'я! Вони ж добрі та чемні діти!

– Можна, – Катруся надувала щічки. – Не хочу, щоб вони до мене приходили, іграшок своїх їм не дам. Сама бавитимуся.

– Вередлива ж ти, Катрусю! Хіба ж можна прожити у світі без друзів?..

Та дівчинка не дослухалася до порад бабусі. Бавилася сама, нікому не давала своїх іграшок, а Галинку й Дмитрика, які приходили до неї, проганяла.

– Катрусю, ходімо з нами гратися або до тебе, – просили діти. – Дивися, як багато снігу на твоєму подвір'ї. Разом зіпємо сніговика.

– Я й без вас зіплю, – Катруся знову надула щічки й навіть не дивилася в бік сусідських дітей.

Наступного ранку дівчинка вирішила сама зіплати сніговика. Довго вовтузилася, але до обіду впоралася. Сніговик вийшов невеличкий, але симпатичний. Галинка й Дмитрик зачаровано спостерігали з-за хвіртки за Катрусею, але зайти на подвір'я не наважилися.

Надвечір у дівчинки підвищилася температура. Катруся дуже змерзла, коли ліпила сніговика, і застудилася. Наступного дня вона прокинулася з болем

у горлі. Батьки й бабуся не відходили від дівчинки, лікували.

Минуло кілька днів. Катруся почала сумувати. Підходила до вікна й дивилася на свого похмурого сніговика, який похнюпив свого носа-морквину.

– Бачиш, Катрусю, яка ти самотня! Ніхто не приходить тебе провідувати, – сказала бабуся.

– Байдуже, не треба мене провідувати, – відповіла Катруся, а потім гірко заплакала: – Я дуже самотня... як сніговик посеред подвір'я... Ніхто не захоче товаришувати зі мною...

– Чому ж, Катрусю?! Якщо ти зрозуміла, що поведилася негарно, якщо щиро хочеш змінитися, тоді все буде гаразд.

Катруся лягла спати. А бабуся покликала в гості Галинку й Дмитрика, почастувала їх пиріжками і про щось довго гомоніла з ними на кухні.

Наступного ранку дівчинка підійшла до вікна й побачила, що на подвір'ї граються Галинка і Дмитрик, а поряд з її сніговиком з'явилося ще два сніговики. Дівчинка зраділа й закружляла кімнатою:

– Бабусю, я вже одужала. І змінилася! Не хочу бути егоїсткою. Хочу мати багато друзів! Запросімо Галинку й Дмитрика до нас.

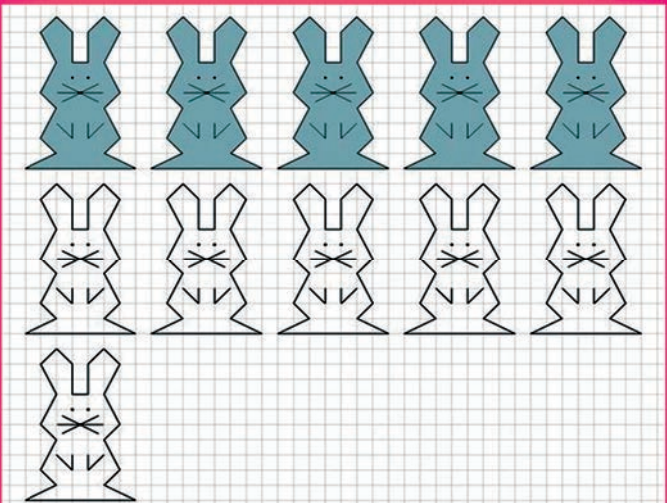
– Молодець, – похвалила старенька онуку. – Бо друзі – то скарб. Без вірного друга велика туга... Навіть твоєму сніговикові потрібні друзі. Бачиш, як звеселів, коли Галинка з Дмитриком виліпили ще двох...

Катруся дуже змінилася, прислухалася до бабусиних слів і заприятелювала з Галинкою та Дмитриком. Разом вони ходять до школи, разом гуляють після уроків. У їхньому житті стільки цікавого... І як Катруся раніше жила без друзів?

ДОПОМОЖИ ХЛОПЧИКУ
ПІДНЯТИСЯ НА ГІРКУ.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА
ЗРАЗКОМ І РОЗФАРБУЙ.

ЗНАЙДИ ДВОХ ОДНАКОВИХ СІГОВИКІВ.

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ
6 АНГЛІЙСЬКИХ СЛІВ.

Ерик Б. Хеа

СТРАННОЕ ПОРУЧЕНИЕ

Одному восточному царю понадобился верный человек. На вакантную должность претендовали двое. Царь наперед заплатил обоим за день работы, затем отвел их к колодцу и выдал каждому по плетеной корзине.

– А теперь, – сказал он, – черпайте воду в колодце и лейте в эти корзины.

Сказав это, он удалился, а люди начали работать. Прошло совсем немного времени, и первый сказал:

– Какое глупое поручение – лить воду в плетеные корзины.

– Но ведь нам за это заплатили, – ответил второй. – Он знает, зачем это нужно делать. К тому же это не наше дело.

– Мне все равно, я не буду заниматься такими глупостями, – возразил первый.

Он бросил свою корзину и пошел прочь. Другой продолжил работать. Он прилежно опускал ведро в колодец, зачерпывал воду и переливал ее в корзину. К закату воды в колодце почти не осталось. Вглядываясь во тьму колодца, человек заметил на дне какой-то

блеск. Он опустил ведро, осторожно зачерпнул и вытащил потрясающей красоты алмазное кольцо. «Ага, теперь я знаю, почему царь велел нам переливать воду в корзину. Даже если бы мы подцепили кольцо раньше, оно все равно оказалось бы в одной из корзинок!» В этот момент рядом появился сам царь. Человек показал ему находку. Царь улыбнулся и сказал:

– Возьми его себе! Ты был верен в малом, теперь я вижу, что можешь доверять тебе и в большем деле. С этого времени ты всегда будешь находиться по правую руку от меня.

Эта история похожа на нашу жизнь. Часто нас просят выполнить поручение, смысл которого нам непонятен. Но это не значит, что поручение не имеет смысла. Например, тысячи людей погибли лишь потому, что считали глупостью соблюдать установленный скоростной режим. Многие, несмотря на доказанную опасность курения, начинают курить.

Вам может показаться, что некоторые из инструкций, которые дают вам ваши родители или учителя, неразумны. Но будьте мудры и послушны.

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

Ребяття, сидящие с четырех сторон стола, построили на нем фигуру из девяти кубиков. Затем каждый нарисовал вид этой фигуры со своей позиции. Построй вид фигуры сверху – раскрась квадраты.

ЛОГИКА

КТО ЛИШНИЙ В КАЖДОМ РЯДУ?

НАЙДИ СНЕГИРЯ, КОТОРЫЙ НЕ ПОХОЖ НА ДРУГИХ.

Для Іванка почалися справжнісінькі муки, коли в їхній 4-А прийшла викладати математику Віра Яківна. Помітять, що списуєш чи підказуєш, – одразу двійку ставить.

Якось учні їхнього класу писали контрольну. Задача була така, що навіть відмінники потирали пальцями впрілі лоби. Іванко розраховував на Гриця. Той вправно розв'язував найскладніші задачі. І Грицю вдалося передати Іванкові чернетку. Наступного дня Віра Яківна оголосила:

– Іванові Чорному і Григорію Туранському я поставила по одиниці, хоч задачу розв'язано на «відмінно». Одному за те, що списав. Другому – за ведмежу послугу.

– Я сам розв'язував! – вихопилося в Іванка.

– Сам? – усміхнулася вчителька. – Ну, що ж, після уроків перевіримо. Я дам вам іншу, схожу на цю задачу. Розв'яжете її – поставлю в журнал по п'ятірці.

Після уроків хлопці залишилися. Віра Яківна посадила Гриця за останню парту, а Іванка за першу. Написала на дошці умови задачі й сіла. Іванко встиг крадькома зиркнути на Гриця: мовляв, що робити? Однак той тільки плечима знизав.

Іванко повільно переписав умови задачі. Глянув на стелю, на дошку, у вікно... Схилився над чернеткою й почав рахувати, хоч добре знав: задачі не розв'яже. І списати ніяк.

Раптом Віра Яківна підвелася й попрямувала до Гриця. Іванко полегшено зітхнув.

– Що ж, у Гриця задача майже розв'язана, а в тебе, Іванку, ще й кіт не валявся.

Віра Яківна подивилася роботу Гриця й пройшла вперед. Вона стояла до Іванка спиною й дивилася у вікно. І раптом хлопець обімлів: під хлястиком учительчиного жакета на гачечку з тонкої дротинки висів аркуш паперу з великими літерами: «БЕРИ!» Іванко миттю зняв папірець, поклав його під свою чернетку й заходився писати.

Тим часом вчителька взяла Гриців зошит.

– Молодець, Грицю, – похвалила його. – А от у Чорного...

– Фух! Ну й задача, Віро Яківно! – перебив її Іванко. – Машину зерна легше розвантажити, ніж її розв'язати. Візьміть, будь ласка, – і простягнув зошит.

Учителька здивовано підвела брови: задача була розв'язана на «відмінно». Віра Яківна уважно переглянула обидва зошити й підозріло подивилася на хлопців.

– Що ж, – сказала Віра Яківна, – ставлю вам п'ятірки, як і обіцяла. Я працюю у вас четвертий місяць, і мені дуже прикро, що ти, Іване, зневажав мене.

– Ні, я вас поважаю! – Іванко не сказав, а ніби видавив із себе ці слова.

– То чому ж у тебе постійно двійки? Стільки часу стараюся, пояснюю... А ти, виявляється, тільки вдаєш, що не розумієш. Негарно!.. Такий здібний, а навмисне двійки одержуєш, ще й однокласники тебе за нездару мають. Завтра я тебе викличу до дошки, і перед усім класом покажеш, на що ти здатний!

– Віро Яківно, я... – пробурмотів Ванько.

– А зараз ідіть додому, – перебила його вчителька.

Іванкові стало ніяково. Може, Віра Яківна про все здогадалася? Та ні, тоді б вона розсердилася й одиницю поставила... А якщо справді до дошки завтра викличе? От халепа...

Вийшли на подвір'я. Звіялася хурделиця. Гриць підморгнув Іванкові хитруватим оком і зник за рогом. Ванько й досі стояв. Одержав п'ятірку, а настрої кепський. Навіть їсти не хотілося.

Удома він довго гортав підручник з математики й дійшов висновку, що не розв'яже самотужки жодної задачі. Зітхнув. А чому, власне, він списує?.. Хіба він не здатний вирішувати задачі, як Грицько? Хіба він гірший за нього?

Уранці прийшов хлопчик до школи, розпочався урок математики, а він сидів принішклий і мовчазний. Кілька разів перехоплював на собі погляд Віри Яківни й аж тремтів, коли лунало: «А тепер до дошки піде...» Ті секунди очікування так пригнічували хлопця, що він хотів крізь землю провалитися. Та щоразу Віра Яківна викликала когось іншого.

Коли закінчився урок і Віра Яківна вийшла з класу, Іванко наздогнав її в коридорі.

– Віро Яківно! – неслівно гукнув Ванько. – Поставте мені двійку! – і голос його затремтів.

– Яку двійку, за що? – здивувалася вчителька.

– За контрольну. Не треба п'ятірки. Хай буде двійка. Це буде остання моя двійка, Віро Яківно. Чесне слово!

Большую черную собаку звали Жук. Два мальчика, Коля и Ваня, выбрали Жука на улице. У него была перебитая лапа. Ребята вместе ухаживали за ним, и, когда Жук выздоровел, каждому из мальчиков захотелось стать его единственным хозяином. Но кто хозяин Жука, они не могли решить, поэтому спор их всегда заканчивался ссорой.

Однажды они шли лесом. Жук бежал впереди. Мальчики горячо спорили.

– Собака моя, – говорил Коля, – я первый увидел Жука и подобрал его!

– Нет, моя, – сердился Ваня, – я перевязывал ей лапу и таскал для нее вкусные кусочки!

Никто не хотел уступить. Мальчики сильно поспорились.

– Моя! Моя! – кричали оба.

Вдруг из двора лесника выскочили две огромные овчарки. Они бросились на Жука и повалили его на землю. Ваня поспешно вскарабкался на дерево и крикнул товарищу:

– Спасайся!

Но Коля схватил палку и бросился на помощь Жуку. На шум прибежал лесник и отогнал своих овчарок.

– Чья собака? – сердито закричал он.

– Моя, – сказал Коля.

Ваня молчал.

ПІВНІЧНИЙ ПОЛЮС

1 ЗАВДАННЯ

«Що це за гамір?» - запитав ти. Друже, усе просто: ти опинився на узбережжі Північного Льодовитого океану, де сила-силенна сухопутних і морських тварин. Тут і білі ведмеді, і тюлені, і моржі, і олені, а що вже казати про птаство і риби!

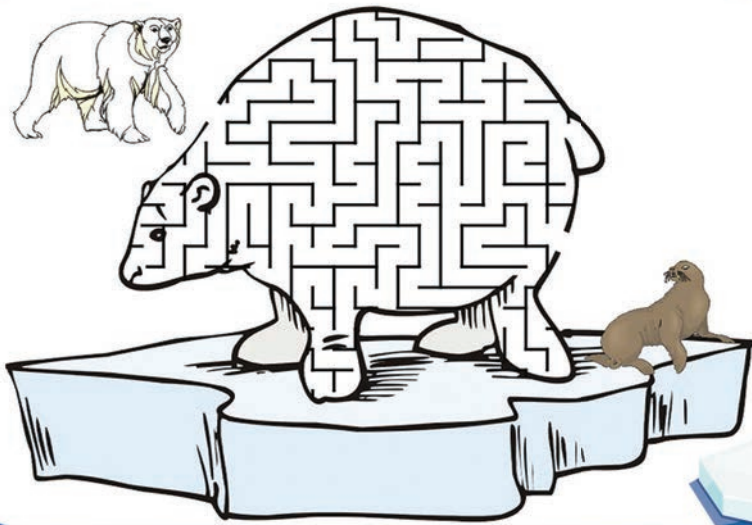
РОЗГЛЯНЬ МАЛЮНОК, ЗНАЙДИ ВКАЗАНІ ОБ'ЄКТИ Й РОЗФАРБУЙ ІХ.

2 ЗАВДАННЯ

О ні, трапилося лихо! Біла ведмедиця б'є на сполох, бо зник її маленький синочок. Допоможи мамі знайти ведмежа.

ВЕДМЕДИЦЯ ВИРУШИЛА ЗА ПОРАДОЮ ДО ДЯДЕЧКА МОРЖА. ПРОВЕДИ ЇЇ ЛАБІРИНТОМ, ЩОБ ДІСТАТИСЯ ДО НЬОГО.

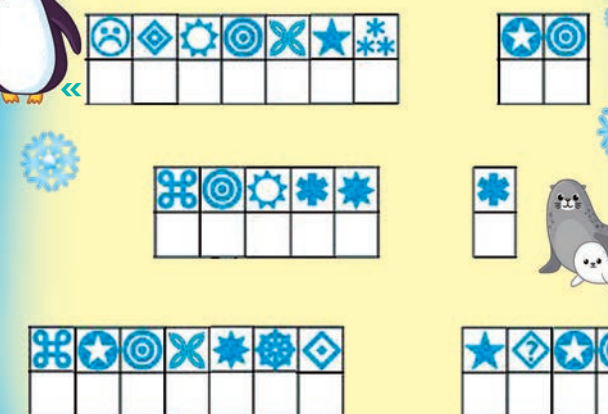
3 ЗАВДАННЯ

Дядечко морж вислухав ведмедицю і дав їй пораду. Яку?

РОЗШИФРУЙ КРИПТОГРАМУ Й ДІЗНАЄШСЯ.

А Б В Г Д Е Є Ж З И І Й К Л М Н

О П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ю Я

4 ЗАВДАННЯ

Ведмедиця дослухалася до поради дядечка моржа і продовжила пошуки. Незабаром вона опинилася на безкрайній засніженій місцевості з безліччю сніговиків. Як же знайти серед них білого ведмежа? Допоможи ведмедиці.

5 ЗАВДАННЯ

Тобі знадобляться:

- втулка;
- аркуш білого цупкого паперу;
- чорний фломастер;
- рожевий восковий олівець;
- іграшкові очка;
- олівець;
- ножиці;
- клей-олівець;
- клей ПВА.

1. Нанеси на всю поверхню втулки шар клею й обгорни її білим папером. Залишки відріж і підгорни всередину.
2. Робимо лапки. Для того, щоб вони були однакові, можеш використати маленьку кришечку й намалювати з її допомогою 4 кола. Передні лапи будуть трохи менші, тому олівцем зроби діаметр кола меншим. Віріж лапки й намалюй на них подушечки й по 4 кігтя.
3. За допомогою клею закріпи лапки на втулці.
4. Приклей ведмедику очі, намалюй рот, ніс, брови й рожевий рум'янець.
5. Віріж вуха з білого цупкого паперу й приклей до внутрішньої частини втулки. Готово!

Інна Сосяк

— Ой, Наталочко, що я бачила! Утім, це таємниця! Не розповідай нікому, добре? Наша Настя, виявляється, злодійка! Учора ми з мамою ходили до крамниці. Підійшовши до каси, побачили, що Настя стоїть в оточенні поліції червона, мов буряк. Вони її розпитують, а вона відповідає. Напевно, вона щось украла, а її спіймали. Поліція ж просто так у магазині не затримує, згодна?

— Ну, мабуть, хотіла щось украсти, — погодилася Наталка.

Наталка нікому про це не розповіла, окрім своєї найкращої подруги, а та — своєї, і за годину весь клас знав про те, що Настя краде речі. Усі пригадали, що в кого зникло, і вирішили, що то краде Настя. Деякі хлопці почали дразнити її, а дівчата перестали з нею дружити. Навіть найкраща подруга Марічка повірила й сіла за іншу парту.

Настя була в розпачі. Вона намагалася виправдатися, але слухати її ніхто не хотів. Уночі вона тихо плакала від безпорадності.

Так минуло кілька днів. На одному з уроків до класу увійшов шкільний поліцейський.

— Сьогодні я розповім вам про вибухонебезпечні предмети. Чи знаєте ви, як відрізнити вибухонебезпечний предмет від інших? — почав він розпитувати дітей.

— Треба його буцнути ногою, — вигукнув один з хлопців, і всі розсміялися.

— Навіть дорослі люди, а іноді й військові, не знають напевне, чи предмет може вибухнути. Вибухівку іноді маскують під іграшку або щось інше. Отже, якщо предмет незнайомий або підозрілий, то ніколи його не чіпайте. Негайно розкажіть про це дорослим, а самі тримайтеся від нього подалі.

Раптом поліцейський зупинив свій погляд на Насті.

— Привіт, героїне! Радий тебе бачити. Як справи?

У класі запанувала тиша: діти намагалися зрозуміти, у якому сенсі Настя «героїня».

— Ви знаєте, що зробила ця смілива дівчинка? У неділю я познайомився з нею в нашому магазині. Настя помітила, як дві жінки намагалися сховати й нишком винести з крамниці коштовні речі. Вона повідомила про це охоронців, а ті викликали поліцію. Потім Настя докладно розповіла нам усе, що бачила, не побоюючись двох жінок, які могли бути небезпечними. Оце справжній сміливий учинок!

— Он як! А весь клас говорить, що Настя злодійка! Навіть я, найкраща подруга, повірила в це. Настуне, пробач мені, будь ласка, — підбігла до Насті Марічка й обійняла її.

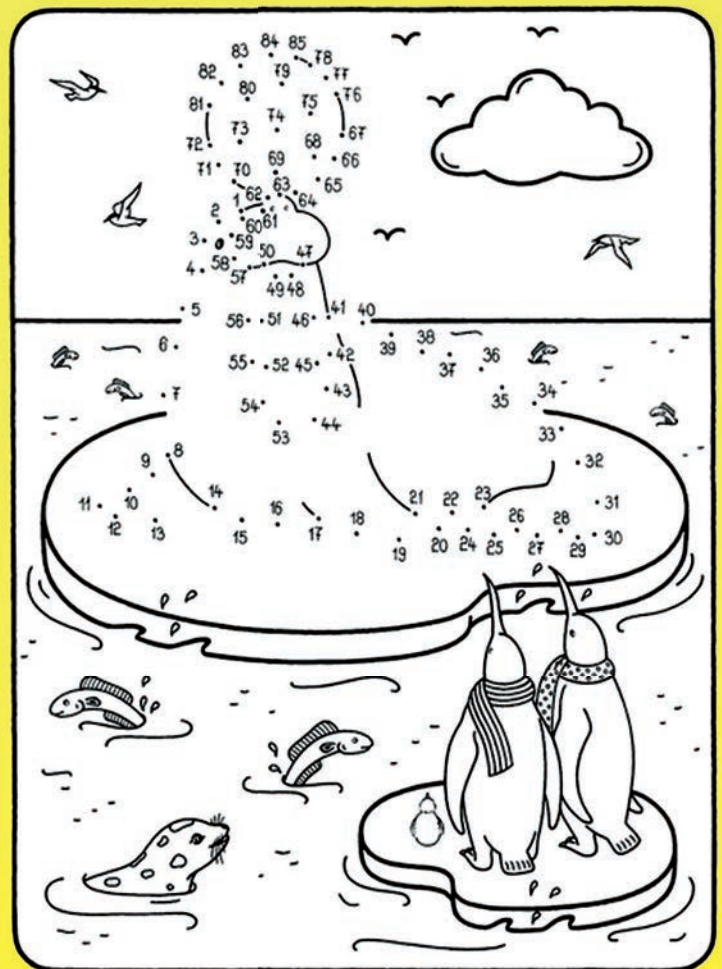
— Якщо ми вже ведемо розмову про вибухонебезпечні предмети, то розповім вам про динаміт, — продовжив поліцейський. — Щоб привести динаміт у дію, спочатку підпалюють гніт — довгий шнур, який певний час горить, а потім запалює динаміт і стається потужний вибух. Дрібні уламки металу розлітаються, уражаючи все на своєму шляху, іноді навіть необачного підпалювача. Цей випадок з Настею нагадав мені вибух динаміту. Обмовник запалив «гніт»: сказав те, чого не бачив. «Динаміт» вибухнув, уразивши всіх, адже від неправди постраждала не лише Настя. Нещодавно я прочитав у книзі книгу: «Лукава людина сварки розсіває, а обмовник розділює друзів». Моя вам порада: наступного разу, коли хтось говоритиме щось неприємне й образливе про іншу людину, перевіряйте інформацію, перш ніж повірити й сказати про це іншим. Інакше ви стаєте обмовником.

— Боже, дякую Тобі, — зі сльозами на очах шепотіла Настя.

Помоги девочке найти две одинаковые снежинки.

ОБВЕДИ ПО ТОЧКАМ И РАСКРАСЬ.

РАЗГАДАЙ ЗАГАДКИ И СОЕДИНИ ИХ С КАРТИНКОЙ.

ЗЕЛЁНЫЙ, СОЧНЫЙ

БЫСТРЫЙ, РЕЗИНОВЫЙ

ОСТРЫЙ, КУХОННЫЙ

БЕЛОЕ, ВКУСНОЕ, КОРОВЬЕ

КРАСНОЕ, СПЕЛОЕ, СЛАДКОЕ

КРАСНЫЙ, СОЧНЫЙ, ВКУСНЫЙ

ЖЁЛТЫЕ, КРАСНЫЕ, ОСЕННИЕ

ЗЕЛЁНАЯ, КОЛЮЧАЯ, ЛЕСНАЯ

ДВЕ СНЕЖИНКИ

(притча)

Однажды морозным зимним утром пошел снег. Ветра не было, поэтому снежные хлопья медленно падали, окрашивая окружающее пространство в белый цвет: белыми теперь были и деревья, и земля, и дома, и дороги. Снежное сияние окутывало все вокруг.

Две падающие недалеко друг от друга снежинки затеяли беседу. Чтобы не потеряться в снежном потоке, они сцепились друг с другом и летели вместе, разговаривая.

— Как же это прекрасно — летать, — сказала одна из снежинок. — Быть подвластной ветру, следовать за ним, раскачиваться в его колыбели...

— Но мы ведь просто падаем, — возразила вторая снежинка. — Падаем вниз, чтобы больше никогда не взлететь.

— Но ведь совсем скоро мы попадем на землю, где присоединимся к другим нашим собратьям и будем вместе окрашивать землю в белый цвет!

— Ты не понимаешь: мы там погибнем. Навсегда. Какое-нибудь существо наступит на нас, и наша жизнь закончится...

— Неправда. Как бы нас не топтали, к весне мы станем ручейком, вольемся в реку и отправимся к океану, где будем жить, рассматривая причудливые глубины.

— Мы просто растаем и испаримся, исчезнем и больше не появимся...

— Зря ты так думаешь, — сказала первая снежинка. — Но раз ты так убеждена, что все будет плохо, то я никак не могу доказать тебе обратное.

Вторая снежинка разжала объятия и улетела в другую сторону, отправившись в свой путь гибели. А первая снежинка так и осталась лететь своим путем жизни, веря в то, что ее ждет много интересного.

Каждая из снежинок последовала за своей судьбой. И пусть их ждала одна и та же участь, первая снежинка смотрела на все с улыбкой и радостью, а вторая не видела впереди ничего, кроме страданий. И, в сущности, что бы ни произошло потом, каждая из них получит то, чего ждала. Так происходит и в жизни людей: главное — правильно воспринимать события, и тогда даже самые неоднозначные моменты смогут стать увлекательным приключением.

В ПОИСКАХ ЧАСОВ

«Куда я мог деть свои часы? – думал Алекс. – Я уверен, что оставил их здесь». Он проверил на тумбочке возле кровати, на трюмо, в кладовке, на подоконнике и везде, где только мог, но часов не было.

Если бы это были обычные часы, Алекс прекратил бы свои поиски, решив, что со временем они сами найдутся, но это были дорогие часы марки «Ролекс» за 3800 долларов, сделанные из серебра и золота!

«Иди сюда, Сэмпсон! – позвал Алекс своего пяти-месячного доберман-пинчера. – Посмотрим, как хорошо ты умеешь искать. Помоги мне найти мои часы». Собака подошла и тоже начала искать, но их совместные усилия ни к чему не привели.

Целый месяц Алекс осматривал свою спальню снова и снова. Часто он делал это вместе с собакой.

Однажды Алекс сидел на кровати и вдруг что-то заметил. «Иди-ка сюда, Сэмпсон, – позвал он собаку. – Давай-ка проверим твой живот».

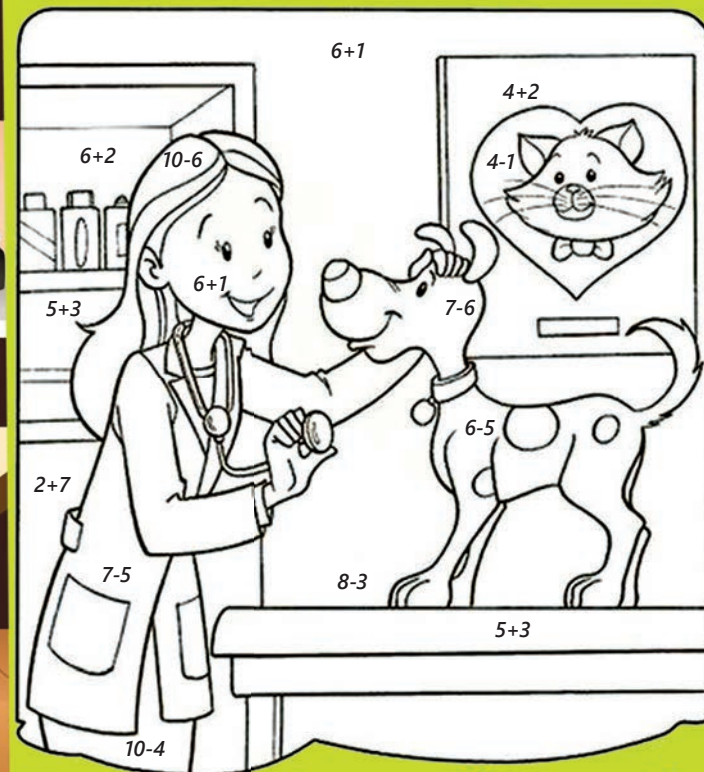
В желудке собаки он нашупал твердый предмет большого размера. От отвез собаку к ветеринару. Когда хирург сделал операцию, чтобы извлечь этот предмет, то оказалось, что это пропавшие часы, которые, к всеобщему удивлению, продолжали работать, проведя около месяца в желудке собаки. Все это время пропавший «Ролекс» Алекса находился рядом с ним, но он этого не знал.

Когда вы сталкиваетесь с проблемами, что вы делаете? Вы пытаетесь решить их сами? Помните, что ответ на ваши трудные вопросы заключается в следующем: «Ибо знает Отец ваш, в чем вы имеете нужду, прежде вашего прошения у Него». Бог готов помочь вам. Поговорите с Ним, расскажите Ему о своих переживаниях.

Хелен Робинсон

РОЗВ'ЯЖИ ПРИКЛАДИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

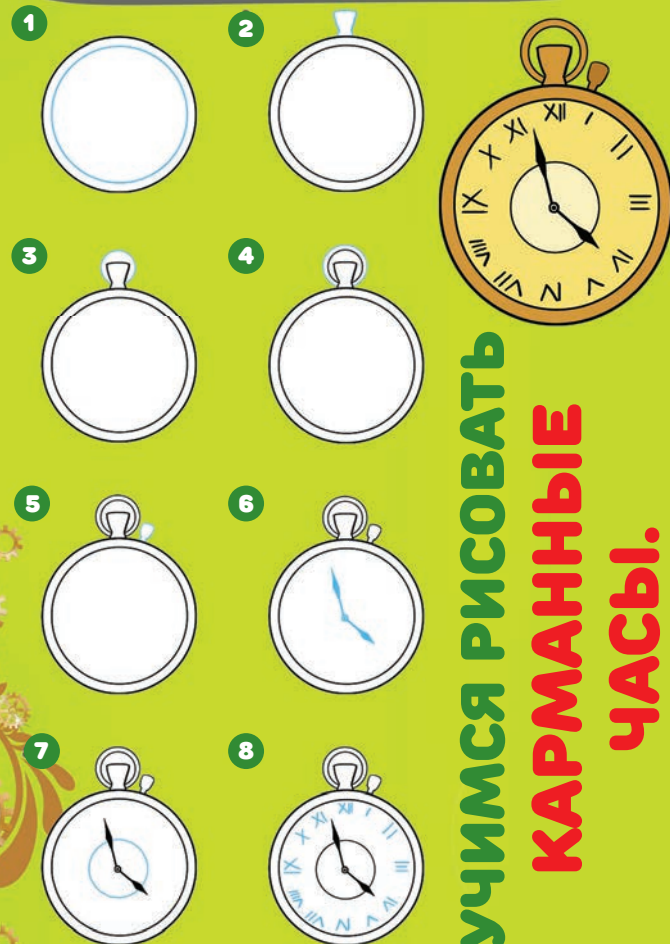
ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$3 \text{ собаки} + 3 \text{ собаки} + 3 \text{ собаки} = 15$$

$$3 \text{ собаки} + 2 \text{ кішки} + 2 \text{ кішки} = 13$$

$$2 \text{ кішки} + 2 \text{ кістки} + 2 \text{ кістки} = 10$$

$$2 \text{ кішки} + 2 \text{ кістки} \times 3 \text{ собаки} = ?$$

УЧИМСЯ РИСОВАТИ
КАРМАННІЕ
ЧАСИ.

МАНДРІВКА ЧАСОМ – ІСТОРІЯ ГОДИННИКІВ

Усе своє життя ми зв'язано з годинником. Годинники скрізь: удома на стіні, на руці, у мобільному телефоні... А чи знаєш ти, як виник годинник?

СОНЯЧНИЙ ГОДИННИК

Людина довго спостерігала за рухом Сонця, змінами ранку, дня, вечора, ночі – і помітила зв'язок між зміною тіні й положенням Сонця на небі. Зрештою близько 3,5 тисяч років тому в Стародавньому Єгипті винайшли сонячний годинник. Це був стовпчик, тінь від якого падала на циферблат з позначками годин. У сонячну днину тінь переміщувалася циферблатом і показувала час. Перші такі годинники були величезними архітектурними спорудами, а згодом з'явилися навіть їхні кишенькові версії. Проте ці пристрої були не дуже зручними, оскільки не функціонували вночі та за хмарної погоди.

ВОГНЯНИЙ ГОДИННИК

Щоб визначити час у будь-яку пору доби, почали використовувати вогняний годинник. У посудину з поділками наливали стільки олії й добирали такий гніт, який горів би певну кількість годин. За такими годинниками можна було визначити час, зокрема у шахтах під землею. У Китаї запалювали свічку із зазубнями, яка показувала час, поступово згораючи. Якщо ж у певних її місцях закріплювали металеві кульки, вони з гучним дзенькотом падали на залізну тацю, на якій стояла свічка, щойно віск, який їх утримував, розтавав. Таким був перший будильник. Утім, не кожен міг собі дозволити такий годинник, бо олія й віск коштували дорого. Тож десь за тисячу років з'явилися дешевші варіанти, у яких використовували воду й пісок.

ПІСОЧНИЙ ГОДИННИК

Пісочний годинник складався з двох колб, з'єднаних вузьким отвором. Крізь нього пісок поступово висипався з верхньої колби в нижню. Таким годинником було легко вимірювати невеликі проміжки часу – 5, 10, 30 хвилин. Однак щоб він вимірював час безперервно, треба було стежити й вчасно перевертати його. Такими годинниками користуються й зараз.

ВОДЯНИЙ ГОДИННИК

Водяний годинник був схожий на пісочний, тільки в ньому з однієї посудини з поділками в іншу крізь отвір по краплині перетікала вода. Такі годинники згодом стали справжніми витворами мистецтва – з колонами, фігурами й різноманітним оздобленням.

МЕХАНІЧНИЙ ГОДИННИК

Усі попередні годинники були неточними. Аж ось наприкінці XIII століття в Європі побудували перший механічний годинник. Він мав одну лише годинну стрілку, яка кріпилася до осі. На вісь був намотаний канат із металевою гирею на кінці. Гиря тягнула канат донизу, він поступово розмотувався й крутив вісь зі стрілкою. Такі годинники розміщували у високих вежах – і видно всім, і є куди гирі опускатися. Виснажливо піднімати таку гирю знову й знову, заводити годинник, адже важила вона втричі більше за людину! Зате цей годинник міг і прожити години, і виставу лялькову показати – обидві циферблата рухалися фігурки людей і тварин.

За цим самим принципом почали робити невеликі настінні годинники, що функціонують донині. За 200 років почали виготовляти годинники, які можна було носити в кишені або на руці. Скручена всередині пружина, розкручуючись, штовхала шестерні, а ті пересували стрілки. Механічні годинники згодом ставали тоншими й надійнішими. З'явилися і будильник, і хронометр, який показував морякам географічні координати судна під час плавання, і секундомір для заняття спортом, і шаховий годинник для контролю часу під час гри.

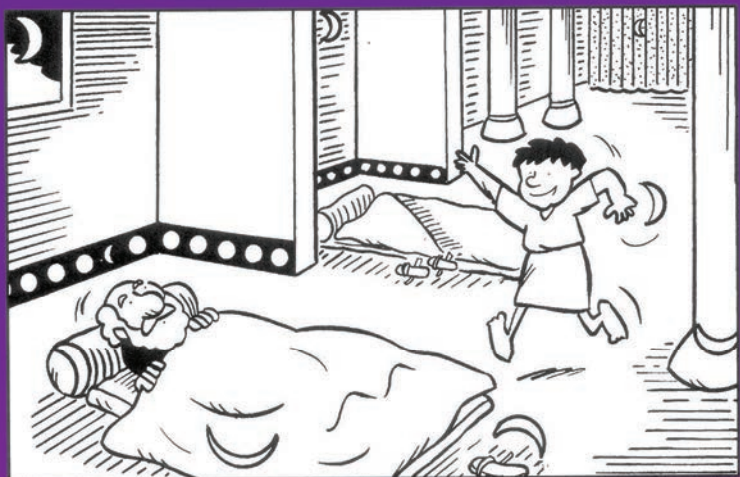
ЕЛЕКТРОННИЙ ГОДИННИК

Найбільше функцій мають електронні годинники. З'явившись усередині XX ст., вони швидко поширилися в усіх сферах життя людей. Сьогодні вони є і в оселях, і в офісах, і на вокзалі. Їх вбудовують у мікрохвильові печі, комп'ютери, смартфони. Працюють такі годинники від електромережі або на батарейках. Вони найточніші з усіх вище названих.

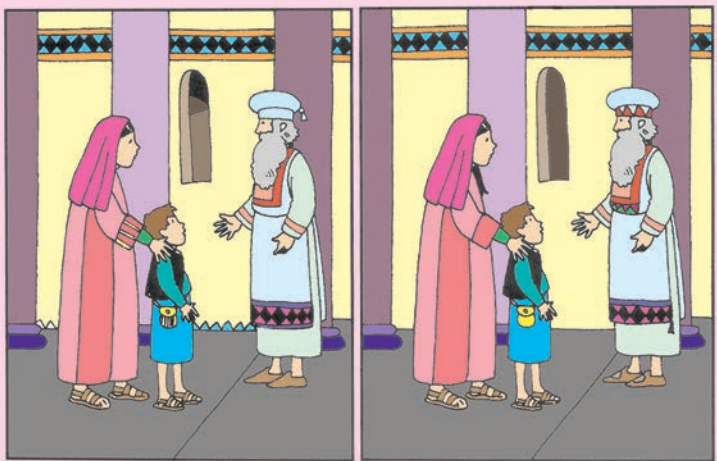
Журнал «Джміль»

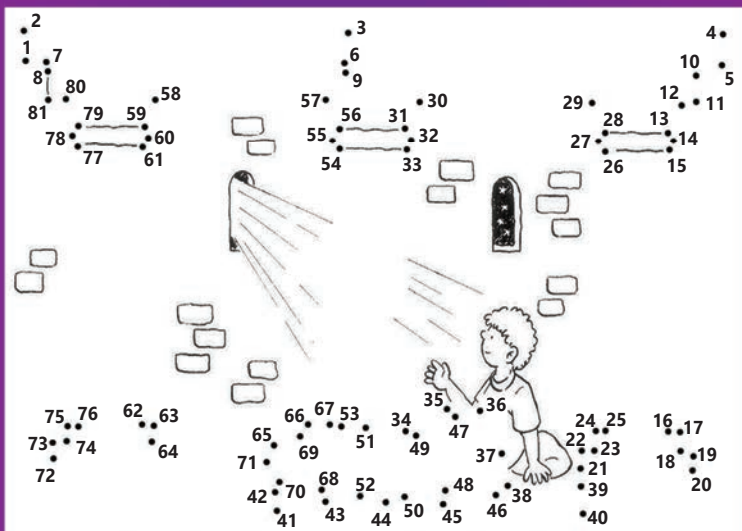
ОТЫЩИ 9 ПОЛУМЕСЯЦЕВ НА РИСУНКЕ.

НАЙДИ 10 ОТЛИЧИЙ.

СОЕДИНИВ ТОЧКИ ПО ПОРЯДКУ, ТЫ УЗНАЕШЬ, ГДЕ НАХОДИЛСЯ САМУИЛ, КОГДА ПРОЗВУЧАЛ ГОЛОС БОГА.

ЗНАЙДИ НОВОРІЧНУ ЛИСТІВКУ СЕРЕД ПОДАРУНКОВИХ ПАКЕТІВ.

САМУИЛ

В одном иудейском городе жил благочестивый человек по имени Елкана. Его жена Анна очень горевала о том, что у нее не было детей. Недалеко от ее родины находился город Силом. В этом городе была скиния, куда Анна ежегодно ходила, чтобы помолиться и принести жертву. Однажды она, как обычно, плакала и молилась перед алтарем. Возводя руки, женщина говорила: «Боже мой, сжался надо мной, дай мне сына! Если Ты дашь мне его, обещаю: всю свою жизнь он посвятит служению Тебе».

Бог услышал молитву Анны и дал ей сына, которого она назвала Самуилом. Когда мальчик подрос, Анна не забыла о данном Богу обещании и отвела маленького Самуила в храм.

При храме жил пожилой первосвященник Илий. Анна сказала ему: «Я привела к тебе сына, которого мне дал Бог. Возьми его. Вся его жизнь должна быть посвящена служению Господу». Илий взял к себе маленького Самуила, и тот остался служить Господу.

Но Илий в служении помогал не только Самуил. Сыновья Илии, Офни и Финеес, также работали там. Но они попирали Бога, совершая отвратительные поступки, и не менялись, даже когда отец просил их об этом. Илий должен был освободить их от обязанностей в храме, но он этого не сделал.

Однажды ночью Самуил услышал голос, который позвал его. Мальчик подумал, что его зовет Илий. «Вот я», – сказал он. «Я не звал тебя», – ответил Илий. – Иди ложись спать». Самуил ушел. Но только он уснул, как снова услышал: «Самуил! Самуил!» Юноша быстро встал, пошел к Илию и

сказал: «Я здесь, ты меня звал?» «Не звал я тебя», – ответил Илий, – иди и ложись». Самуил ушел. Но вскоре в третий раз кто-то позвал: «Самуил! Самуил!» Самуил встал, пошел к Илию и сказал: «Вот я». Только теперь догадался Илий, что это Бог зовет Самуила, и потому сказал мальчику: «Иди и ложись. Если же услышишь зов, отвечай: "Господи! Твой раб слушает Тебя!"»

Самуил пошел и лег на свое место. Вскоре он снова услышал: «Самуил! Самуил!» Теперь юноша ответил: «Господи, Твой раб слушает Тебя». Бог сказал Самуилу: «Первосвященник Илий совершил великий грех. Он знал, что его сыновья нечестивые, но ни разу не наказал их. За это его самого и его сыновей ждет возмездие».

На следующее утро Илий пришел к Самуилу и спросил его: «Что тебе говорил Бог?» Самуил сначала не хотел говорить, но Илий настаивал. Тогда юноша все рассказал священнику, и тот сказал: «Он – Господь и может делать все, что угодно Ему».

Вскоре после этого случилось так, как говорил Бог. Во время войны с филистимлянами сыновья Илия несли ковчег завета перед израильской армией. Враги захватили ковчег и убили Офни и Финееса вместе с множеством израильтян. Когда Илий узнал об этом, то упал со стула и, словив себе спину, умер. Такое наказание понесли Илий и его сыновья.

Милые дети, строгость порой тоже нужна. Ваши родители желают вам добра и хотят, чтобы вы были хорошими людьми. Оттого они и строгие, что любят вас. Кто любит своего сына, тот наказывает его, если он заслуживает этого.

НОВОРІЧНІ

ПОДАРУНКИ

Алла Кривоносова

Зранку учні були в піднесеному настрої. Ще кілька уроків, і почнеться новорічне шкільне свято. А згодом і довгоочікувані канікули! До класу зайшла Олена Єфимівна.

– Дорогі діти, вас запрошують на новорічну виставу, яка відбудеться в палаці культури, – звернулася вчителька до учнів. – Після вистави відвідувачі отримають солодкі подарунки. Зараз я дам кожному з вас по два запрошення, але не загубіть їх.

Учні зраділи й узяли запрошення. Ліза й Тетянка, що сидять за однією партою, поклали запрошення до щоденників і побігли одягати костюми.

Після свята панувала приємна атмосфера, додому ніхто не поспішав. Ліза теж була в піднесеному настрої. Збираючи речі, вона згадала про запрошення, проте їх ніде не було. Невже загубила? Дівчинка кілька разів переглянула щоденник, зошити й у відчай заплакала.

– Що трапилося? – першою звернулася до неї Олена Єфимівна.

– Я ніде не можу знайти своїх запрошень, – кризь сльози промовила засмучена Ліза.

– Ти, напевно, просто забула, куди саме їх поклала, – висловив припущення Сашко.

– Я вже всюди дивилася, їх ніде немає, вони зникли, – заперечила засмучена дівчинка.

Олена Єфимівна переглянула зошити й підручники

Лізи, та все було марно. За мить однокласники також долучилися до пошуків. Раптом Юрко сказав:

– Лізо, не плач, візьми мої. Ти так засмутилася, що я вирішив віддати тобі свої запрошення.

– Справді?! Дякую, Юрку, – промовила Ліза, витираючи сльози.

Цей шляхетний учинок приємно вразив усіх учнів. Вчителька несподівано для себе помітила, що серед них відсутня лише одна дівчинка. Де ж Тетянка?

– Ой, Таня, поспішаючи, відразу після свята побігла додому, – пригадала Наталка.

– Я теж це бачила, – підтвердила Олена.

Недобре відчуття огорнуло стривожене серце Олени Єфимівни. Вона попросила двох дівчат відвідати Тетяну. Двері квартири відчинив Василь, старший брат Тетянки, якої на той час не було вдома. Дівчатка пояснили причину візиту і попросили хлопця показати їм запрошення на виставу. Василь знайшов їх. Виявилось, що запрошень було чотири! Отже, припущення вчительки справдилися. Брат Тетянки віддав запрошення, які належали Лізі. Щаслива Ліза віддала Юркові його запрошення, а вчителька вирішила серйозно поговорити з Тетяною про цей прикрий випадок.

Господь радить нам не привласнювати нічого чужого. Радійте тому, що маєте, і не забувайте дякувати за все Господу!

ЗИМОВА ГОЛОВОЛОМКА.

ОБВЕДИ КОЖНУ ЧЕТВЕРТУ ЛІТЕРУ,
РОЗГАДАЙ СЛОВО Й НАМАЛЮЙ
ВІДПОВІДНИЙ ПРЕДМЕТ.

З Е Ш К Н
Ф Н А О І
Х Т Ш Ж У О
А І Є Ю Ш Н
Б Г І К Є В
П А Н Д А

С Н
1 2 3 4 5 6 7 8

Я К А С В І
Ж Н О Г А І
Д І Л Г Т О
К О І Ч К В
С О Н І Т А
І К А Р Т

1 2 3 4 5 6 7 8

Ж К Н Б Т І
А У О І Ш Р
Г Л Б У Ф Т
К Л Ж Н Д Ъ
Є Ю Я К А І
Т А З Р С

1 2 3 4 5 6 7 8

РОЗВ'ЯЖИ КРОСВОРД.

3. Під вікном моїм калюжа
Уночі замерзла дуже,
Узялася склом твердим,
Добре ковзатись на ній.

1. Ми від сонця плачем.
Не можемо інакше!

5. Крута гора,
Що не крок,
То нора.

2. Сам не біжить,
А стояти не дозволяє.

4. Мухи білі прилітають,
На головоньки сідають,
Замітають всі доріжки
І дарують діткам сніжки.
Хто ж дарує жартома
Білі мухи? Це ...

ПОЛІЧИ.

НОВОРІЧНЕ ДИВО

Марія
Власюк

Вийшовши на вулицю, Богдан відчув атмосферу передноворічного вечора. Така знайома йому вулиця була сьогодні зовсім іншою: падав лапятий сніг, вітрини магазинів якимось по-особливому прикрашали вулицю, а збуджені перехожі, бігаючи з подарунками, вітали одне одного зі святом. Цей святковий настрій одразу ж передався Богданові.

Він саме повертався від бабусі. Привітав її з Новим роком і подарував зроблений власноруч дерев'яний підсвічник. А бабуся йому подарувала три великих апельсини (тоді апельсини були рідкістю). Богдан розклав апельсини по кишенях куртки й попрямував додому.

У дворі одного з будинків Богдан помітив юрбу дітей, які ліпили снігову бабу. Найменша дівчинка хотіла порівняти невелику снігову кулю своєю лопаткою, але та розвалилася. Старші діти почали сварити дівчинку й прогнали її. Бідолаха відбігла до огорожі й гірко заплакала. Піддавшись доброму настрою передноворічного вечора, Богдан простягнув дівчинці свій апельсин. Вона взяла його, ніжно погладила своїми рученятами й побігла у двір. Інші діти залишили свою снігову бабу й обступили дівчинку з апельсином у руках. Вона їм щось збуджено намагалася пояснити, показуючи рукавичкою на Богдана, але він вже нічого не чув, бо поспішав далі.

Попереду був район багатоповерхівок. Богдан підвів голову – на восьмому поверсі він знайшов

вікно свого друга Костика. Його вже два тижні не було в школі, бо він зламав ногу, катаючись на лижах. «Невесело, напевно, у такі гарні зимові дні сидіти вдома», – подумав Богдан і повернувшись до під'їзду, де жив його друг.

З під'їзду Богдан вийшов уже з одним апельсином, але з великою радістю в серці. З вікна йому весело махав на прощання Костик. Для нього візит друга став найкращим новорічним подарунком.

А ось і будинок, де живе Богдан. Біля під'їзду він зустрів бабусю, яка мешкала у квартирі напроти.

– Зі святом, – весело привітався він, підтримуючи бабусю на слизьких сходах.

– І тебе, синку, – відповіла старенька, – нехай Господь дасть тобі щастя за твоє добре серце.

– Я вам сумку допоможу занести, – запропонував Богдан.

– Дякую тобі! Оце пішла в магазин, щоб щось купити до столу. Хоч самій і свято не свято, а все ж таки – Новий рік. А в магазині все подорожчало. Пенсію дадуть аж після свят...

Богдан непомітно виняв з кишені останній свій апельсин і вкинув у її сумку.

Спостерігаючи крізь вікно за новорічним феєрверком, Богдан зрозумів: «Для того, щоб творити дива, варто лише мати добре серце. А все зроблене добро обов'язково повертається». Того вечора особливою прикрасою їхнього святкового новорічного столу були три великих апельсини.

«АПЕЛЬСИН»

1

Натри на мелкой терке сыр. Добавь к нему соевый майонез, чеснок и хорошенько все перемешай.

2

Возьми чайную ложку этой массы и положи во внутрь оливку.

3

Закатай шарик и немного обмокни его в паприку.

4

Укрась блюдо зеленью, а «апельсины» – гвоздикой.

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:

- сыр «Сулугуни» – 200 г
- чеснок – 2 зуб.
- соевый майонез – 2 ч. л.
- оливки без косточек – 50-70 г
- молотая паприка – 15-20 г
- гвоздика, зелень

ПРИЯТНОГО АППЕТИТА!

Веселый English

HELLO, WINTER!
ЗДРАВСТВУЙ, ЗИМУШКА-ЗИМА!

Read and learn new words. Прочитай и выучи новые слова.

TASK 1

cap [кэп] – шапка

cold [колд] – холод

scarf [ска:ф] – шарф

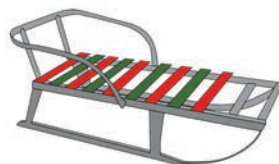
snow [снòу] – снег

ski [ски:] – кататься на лыжах

mittens [митэнз] – варежки

sledge [слэдж] – кататься на санках

skate [скэйт] – кататься на коньках

snowball [снòубол] – снежок

snowflake [снòуфлэйк] – снежинка

snowman [снòумэн] – снеговик

icicles [айсиклз] – сосульки

TASK 2

Search the words. Найди необходимые слова.

S N O W M A N C B A H O U S S
N G R T L V I O C O L D D O K
O R A W N J R Q U C P L A T I
W S I O I C I G L E S N D P B
B U N P K I N J B Z T G V M L
A U S K A T E F E J U R P L E
L E C L M I T T E N S E W G C
L P A O N H U B G N O Y J Q A
F R R D G I J L Y K Z Y N X P
W O F M S N O W F L A K E Q S
P U M P X E Q C T M G R E E N
S L E D G E Z K Y X O S N O W

cap
cold
icicles
mittens
scarf
skate

ski
sledge
snow
snowball
snowflake
snowman

Read each sentence and choose the correct answer – TRUE or FALSE. Прочитай каждое предложение и выбери ответ – ПРАВДА или ЛОЖЬ.

TASK 3

	TRUE	FALSE
1 Most are orange.	☐	☐
2 is brown and hot.	☐	☐
3 The are big and purple.	☐	☐
4 are red and white.	☐	☐
5 The has a tall hat.	☐	☐
6 The like to sit on .	☐	☐
7 I can make a white .	☐	☐

TASK 4

Do the crossword. Реши кроссворд.

ACROSS

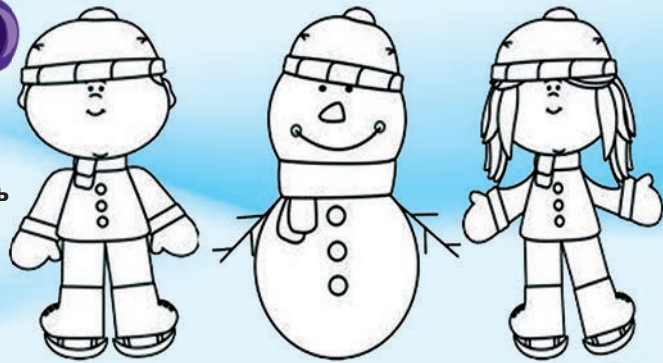

DOWN

TASK 5

Color the picture according to the directions. Раскрась картинку согласно указаниям.

1. Color the snowman's cap red.
2. Color the snowman's scarf green.
3. Color the snowman's buttons blue.
4. Color the boy's cap green.
5. Color the boy's jacket and pants purple.
6. Color the girl's jacket and pants yellow.
7. Color the kids' skates tan.
8. Add blue and purple snowflakes to this picture.

ПІНГВІН З ПЛЯШКИ

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- пластикові пляшки;
- клей-пістолет;
- акрилові фарби (біла, чорна й червона);
- акриловий лак;
- ґрунтовка;
- чорний маркер;
- смужки тканини;
- нитки для в'язання.

4. Додаємо барв: червона фарба для лап і дзьоба, біла та чорна – для тільца. Перед фарбуванням поверхню необхідно проґрунтувати, щоб фарба лягала рівномірно.

2. Для виготовлення голови пінгвіна візьми пляшку такого ж розміру. Розріж її на 2 частини так, щоб верхня була з незначним запасом, для щільного з'єднання частин.

5. Для того, щоб гарно намалювати грудину пінгвіна, зроби з паперу заготовку, приклади до пляшки й обведи маркером.

1. Відріж горлечко пластикової пляшки так, щоб звужена частина залишилася незайманою. Тіло пінгвіна майже готове.

3. З'єднувати частини найкраще клей-пістолетом, однак робити це слід дуже обережно, щоб не розплавити пластикові заготовки.

6. Білою фарбою розфарбуй пляму, яку ти намалював маркером. Тіло та лапки необхідно розфарбувати чорним кольором. Шапку розфарбуй червоним і прикрась цятками іншого кольору. На білій плямці пензликом намалюй очка й дзьоб.

7. Щойно фарба висохне, покрив поробку кількома шарами лаку.

8. Зроби балабон для шапочки за вказаною схемою і приклей до шапки. Шарфик для пінгвіна зроби зі смужки тканини. Готово!

Научно-популярный журнал
«Как и Почему»

ПОЧЕМУ У ПИНГВИНОВ НЕ МЕРЗНУТ ЛАПЫ?

Пингвин – это птица с уникальным организмом. Физиология позволяет ей существовать в условиях крайне низких температур. Пингвины, представленные в природе несколькими видами, могут быть маленькими или очень крупными, но в любом случае они остаются единственными нелетающими водоплавающими птицами на планете. Есть у них и еще одна особенность – умение держать корпус прямо, а не наклонно, как это характерно для всех прочих птиц. Но как им удастся выжить в условиях крайне низких температур? И как они не отмораживают свои перепончатые ноги, беззащитные перьями?

ЖИЗНЬ ПИНГВИНОВ И КЛИМАТ

Антарктида – суровый материк планеты. Самые низкие температуры, зарегистрированные близ Южного полюса, составляют -89 градусов. А среднегодовая температура этих мест составляет -49 градусов. Здесь бывают пронизывающие ветра, дующие со скоростью до 100 м/с, – условия для комфортной жизни, на первый взгляд, отсутствуют. Однако повсеместно на прибрежных пространствах здесь живут пингвины. Птицы не замерзают, они регулярно ныряют в ледяные воды, чтобы поживиться рыбой.

МЕХАНИЗМ ВЫЖИВАНИЯ ПИНГВИНОВ НА ХОЛОДЕ

У пингвинов есть плотный слой подкожного жира, достигающий 3 см, а также тройной слой перьев, которые отличаются высокой плотностью и абсолютной водонепроницаемостью. Тело пингвина покрыто этим «пуховиком» буквально с головы до ног, исключая только лапки, и, вероятно, птицы даже не ощущают холод от воды, в которую ныряют. Между перьями содержится воздушная прослойка, изолирующая тела птиц от холода абсолютно. Ни ледяная вода, ни пронизывающий ветер пингвинам не страшны.

ПОЧЕМУ НЕ МЕРЗНУТ ЛАПЫ?

Пингвину достаточно просто присесть, чтобы его ноги оказались в тепле, среди перьев. Однако ступни ног все равно будут касаться льда или снега. Почему они не отморажают, ведь пингвины могут стоять на холодных поверхностях часами? Для обеспечения данной части тела столь удивительной устойчивости к холоду у них существует система температурного обмена. Кровеносная система лап имеет специфическое устройство, потоки венозной и артериальной крови здесь соседствуют, и между ними происходит температурный обмен. Благодаря тому, что вены с холодной кровью, поднимающейся от лап, проходят практически в контакте с артериями, поставляющими горячую кровь, температура усредняется. И ноги пингвинов оказываются, конечно, не такими горячими, как все тело, но и не холодными.

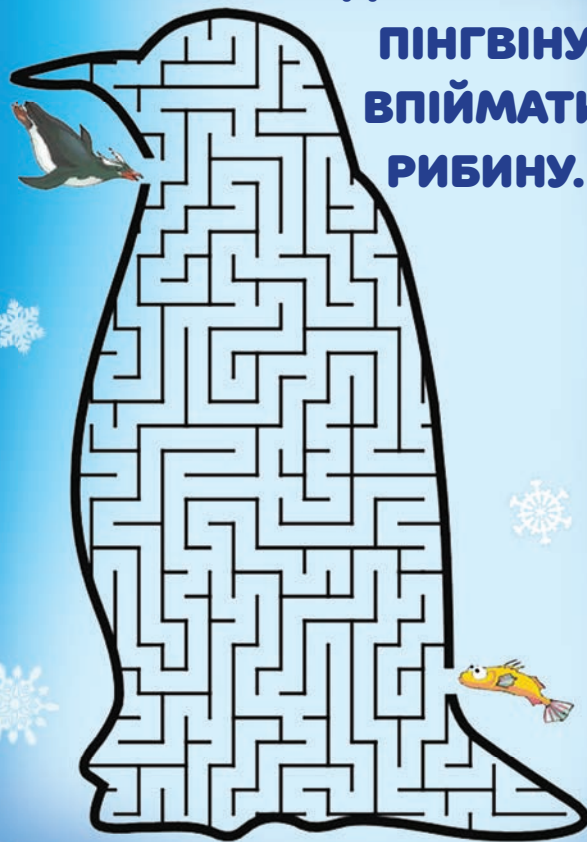
КАКОВА ТЕМПЕРАТУРА ЛАП ПИНГВИНОВ?

Нормальная температура лап пингвинов составляет всего 4°C. Данный температурный показатель позволяет пингвинам уверенно шагать по льду, подолгу стоять на одном и том же месте. Если бы их ступни были горячими, снег бы под ними таял, а сами бы они вмерзли в лед при долгом стоянии на одном месте. Однако ничего подобного не происходит.

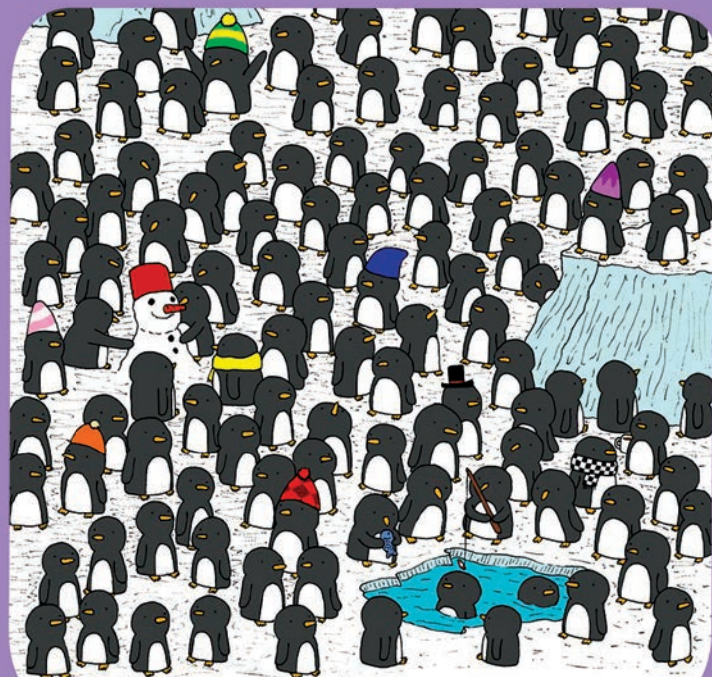
ИНТЕРЕСНЫЙ ФАКТ:

ПИНГВИНЫ — ОТЛИЧНЫЕ ПЛОВЦЫ, ОНИ ПРОВОДЯТ В ВОДЕ МНОГО ВРЕМЕНИ И УМЕЮТ НЫРЯТЬ НА 500 МЕТРОВ В ГЛУБИНУ.

ДОПОМОЖИ ПИНГВИНУ ВПІЙМАТИ РИБИНУ.

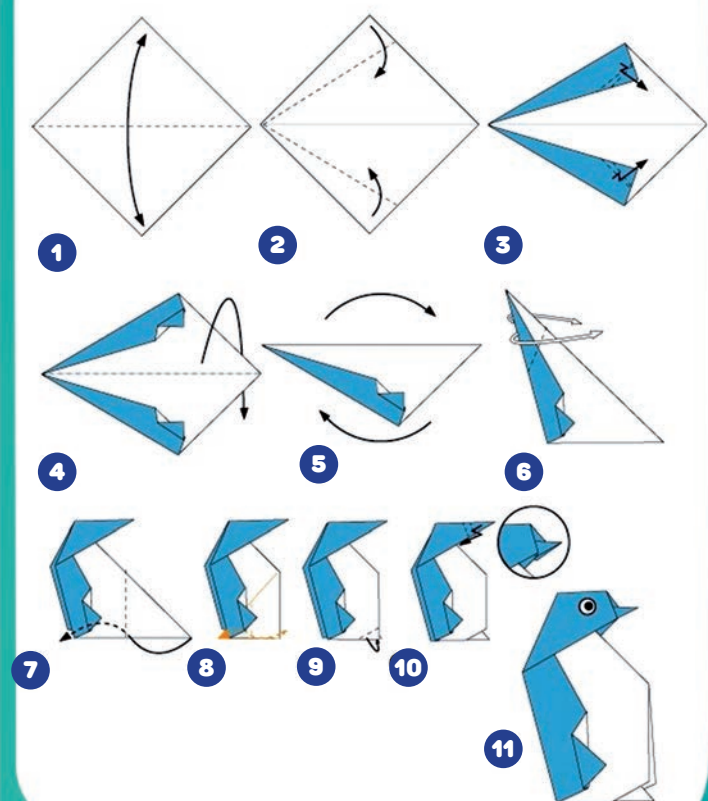

НАЙДИ КРУЖКУ ГОРЯЧЕГО ШОКОЛАДА СРЕДИ ПИНГВИНОВ.

ОРИГАМІ

Підбери кожному сніговичку відповідну тінь.

МОЛИТЕСЬ ДРУГ ЗА ДРУГА

Лариса Кобзева

Костя і Ігорь жили в сусідніх квартирах, учились в одній школі і в одному класі. Вони були неразлучними друзями. Кожне утро мальчики зустрічалися на літній клітці, щоб разом йти в школу. В школі на уроках вони сиділи за однією партою, на обід разом ходили в їдальню і на всіх перервах разом бігали по шкільним коридорам. Друзі відвідували спортивну секцію по футболу і на змаганнях грали в одній команді.

Однак одного разу Ігорь захворів ангіною, і Кості довелося йому ходити і в школу, і на тренувки. Костя дуже сумував за своїм другом і з нетерпінням чекав, коли той одужає. Однак час швидко протікав, а Ігорь все не одужував. І чим довше він болів, тим темніше ставав Костя.

Одного вечора перед сном Костина мама увійшла в кімнату сина, щоб побажати йому спокійної ночі, і побачила Костю, який сумно сидів на ліжку. Мама сіла поруч з Костею і, обнявши його за плечі, ласково запитала:

— Синочку, чому ти сумуєш? У тебе щось трапилось?

— Мамочко, я так сумую за Ігорем! — важко вдихаючи, сказав Костя. — Він так довго хворів! А мені дуже хочеться, щоб він уже одужав і ми знову разом ходили в школу і на тренувки. Як би я хотів йому допомогти! Але я не знаю як.

— А скажи мені, Костя, молився ти за Ігоря? Просив ти Ісуса, щоб Він одужав

твого друга? — серйозно подивившись на Костю, запитала мама.

— Ні, не молився, — розгублено відповів Костя, — я не думав, що Ігорю це допоможе.

Мама підійшла до письмового столу, взяла лежачу на ньому Біблію і, відкривши її, звернулася до сина:

— Ось, послухай, Костя, що сказано про це в Божому Слові: «Молись один за одного, щоб одужати: багато може зміцнена молитва праведного». Синочку, якщо ти хочеш допомогти другу, то тоді прямо зараз помолись за нього, попроси Господа одужати його. Пам'ятай, що Бог чує всі твої молитви і обов'язково на них відповість.

Після цього мама, побажавши Кості спокійної ночі, поцілувала його і вийшла з кімнати. Як тільки за мамою закрилася двері, Костя тут же встав на коліна і став гарячо молитися Господу: «Дорогий Ісусе, я дуже хочу, щоб мій друг Ігорь одужав і щоб ми знову були разом. Мені так його не вистачає! Одужай його, будь ласка. Амінь». Закінчив молитися, Костя лег в ліжку і крепко заснув.

На наступний день мама Ігоря позвонила Кості і повідомила йому, що Ігорю стало набагато краще і що на днях він зможе йти в школу. А вже через день Костя і Ігорь зустрілися на літній площадці і разом відправилися в школу. Так Костя допоміг своєму кращому другу через молитву. Господь чув Костину молитву і відповів на неї, одужав Ігоря.

ЮНІЙ ДОСЛІДНИК

ДОМАШНІЙ ГЕЙЗЕР

Тобі знадобляться:

- вода;
- фарби гуаш;
- формочки для льоду;
- олія.

Дослід

Змішай воду з фарбами, щоб утворилася рідинка різного кольору. Кольорову воду розли в формочки і постав у морозилку. Готові кольорові крижинки опусти в банку з олією. Доки лід тане, кольорові крапельки опускатимуться на дно. Надзвичайно гарне видовище! А ще це підтвердження того, що молекули води не змішуються з молекулами олії. Навіть якщо спробувати налити в пляшку половину олії й половину води, добре струнути, то олія розпадеться на дрібні молекули, але з водою не змішається. Крім того, харчовий барвник змішується лише з водою, олію він не забарвлює.

ЗЕЛЕНИЙ ІЖАК

Тобі знадобляться:

- вода;
- зеленка;
- пластикова пляшка.

Дослід

Цей експеримент непростий, з першого разу може не вдаватися. Підфарбуй воду зеленкою (5 крапель на 100 мл води), налий у пластикову пляшку й заморозь — або в морозилці, або на вулиці. На вулиці цікавіше спостерігати за процесом. У результаті лід по краях буде прозорий, а в центрі пляшки утвориться зелений їжак. Чому? Заморозання льоду відбувається з країв і прямує до центру, вода витісняє зеленку до центру. Проте їжак може утворитися не в центрі, а там, де холодніше.

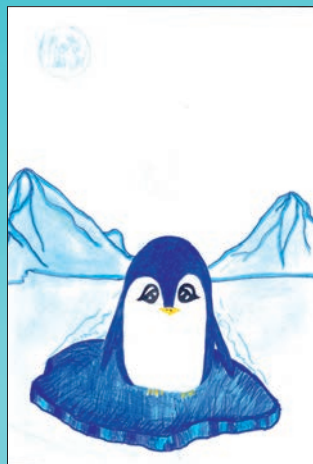

Діана Матвієнко

Ангеліна Оратівська

Полліанна Колош

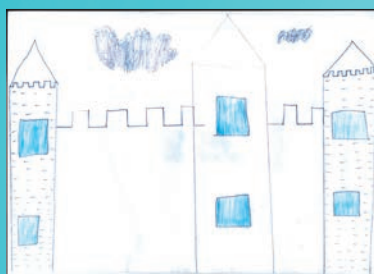
Максим Артюх

Юлія Колесник

Аня Фуштей

Софія Ткачук

Арсеній Пономаренко

Артем Суханюк

Валерія Чупіна

Євангеліна Штучка

Лія Агаєва

Надя Кот

Руфіна Колош

Уляна Олефір

Аріна Міхеєнко

НД 10:00

ПРОФІ TIME

з професором Філіпштейном

Норе.UA
телеканал Надія

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Ліда Кот

Елеонора Яценко

Ліза Савчук

Рома Дусь

Родіон Горобець

Ярослава Нижник

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Юлія Лунгу
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

